

Skriftemaal.

(Anders J. Eriksholm.)
(Sluttet.)

Men da Graaden fik, fik Præsten at høre et gammelt, fortrympet Menneſtehjertes Skriftemaal. En hel Livshistorie rullede sig op for hans Blik. Et mørkt Billede, der lod ham skimte en aarelang Lidelse, tilføjet ved mindre Uret og Vold. Og da forstod han, at dette Menneſtehjerte havde luftet sig til i Bitterhed, og at der maatte en varm Strømning til, for at det tilslutte Væld atter kunde rinde.

Denne Strømning var kommen under den gamle Angst for sit unge Barneberns Ulykke

Præsten var dybt beveget. Hvad der i denne Time var bleven betruet ham, havde gjort et stærkt Indtryk paa ham. Og da han rejste sig fra Sengen, og den gamle til Afsted lagde sin Haand i hans, tryktede han den varmt og længe.

Han fulgte Vejen langs Kæret, ind imod Landsbyen, uden at gjøre andre af Sorieterskuffene. De stærke Ords Kælle, som han havde tænkt sig at lade falde over de syndige Hoveder berude i Hytterne, fælte han i Sjællens Ingen Trang til at svinge.

Jens Witſis Kone havde siddet i Forstuen halvmarke og bundet paa en Hofe under Præstens Bølg hos Mette Tamburs. Da han atter snerede sig, fik hun hurtigt de blå Tøjflækker med fra Binduerne, hvorpaa hun luftede sig ud af sit frivillige Fængsel.

Men først gif hun ind og gav Jens en velment Ophævelse, fordi han havde foret fra det hele og ikke en Gang følt nogen Vengstelse for det truende Besøg.

III.

Hentmod Aften ude i Langholmsgaarden.

Mændene, der har arbejdet med Hatter og Skoole i de store Grusgrave, der betegner Stald- og Ladebygningernes Plads, laver sig til at gaa hjer til sit.

En efter en lægger de Værtstøjer, og fører nogle Ord indbyrdes, fører de regnskabte Hænder i Blusearmet, nitter Færd og gaar.

Der bliver stille paa den store, øde Gaardsplads.

En pige kommer hjem fra Maltning. Hun løfter de store Malteunger af Trækrogens Jernkroge. Høntene falder ned med en skarpt Iyngende Lyd. Lidt efter forbinder hun med klærende Trækro i det fremlagte Køkken og lukker Døren efter sig.

Stuebygningen ligger stor og grundmuret med høje Binduer og brede Sandstenstrapper. Døren er lukkede, ingen Lyd høres derinde fra, ingen Fortrin, ingen Stemmer. Alt er ganske stille.

Men i Havestuen siddet en ung Pige med Ansigtet gemt i sine Hænder. Hun græder ikke, Vinene er fuldstændig tørre. Men en Støben gaa igennem hendes Legeme, en Kysten som under Fjæbergys.

Hun vender Ryggen imod Vinduet. Der er Halvstummhed i Stuen fra de tætsluede Træer udenfor. Men paa det Sted, hvor hun siddet, siver et afstengdelyt Lyd ind og strejfer hendes Iystrerne Haar, der purrer sig let ved Panden og Lindingerne.

Døren til Haven bliver aabnet ude fra, en hej, mørk Skitſſe faar i Stuen. Den unge Pige mærker, at nogen bryer sig over hende, men hun venter sig ikke, tager ikke Hænderne bort fra Ansigtet.

"Malvina!"
En Arm lægger sig hen om hendes Skulder, et Menneſtes varme Kænde strejfer tat forbi hendes Ansigt, og blødt og bævende som et Kærtegn lydes det igen, sagte høiflende:

"Malvina!"
Da ser hun op. Hendes Ansigt er blegt, Vinene store, sørgmodige. Om Læberne er et Drag som af Harmes og Trods.

"Hvad er det, Jørgen?"
"Hvorfor siddet du nu her igen? Du kan da vide, at det ikke er Far's Mening at gøre noget ud af den Snaf om Branden. Hvorfor vil du faa ta' dig det saa nær?"

"Og det kan du spørge om, Jørgen?"

To Millioner Amerikanere lider de skæfteligste Smerter af Dyspepsia. Det er ikke nedbrændt. Purkødt Blood Bitters helbreder. Saa i ethvert Apotek.

gen? Er det da ikke nok, at jeg skal stemple allegevel, endda jeg ingen Ting har gjort? Jeg kan ikke holde det ud!"

"Lad nu være at tænke mere paa det, Malvina."

"Nej, Jørgen, og atter nej! Jeg maa bort herfra. Sællere i Dag end i Morgen. Jeg vil ikke staa din Far i Vejen og ugleses af de andre."

Jørgen stod lænet mod Væggen. Han var høj og bredskuldret, med samme kraftige, villiestærkte Træk som Faderen. Vinene var mørke med en varm og blank Glans.

Hans Fingre klemte sig om en Stoleryg, saa Knoerne hvidnede. "Far skal komme til at fortryde det!" sagde han.

Malvina saa angst paa ham. Hun minde sig Mo'romberens dunkle, advarende Ord, da hun tog Jenesse i Langholmsgaarden. "Var dig selv for Dalgaardfolket," havde den gamle sagt. "De har tilføjet bragt Ulykke over en af vor Slægt."

"Lad os stilles i Fred, Jørgen," sagde hun. "Det bliver dog det bedste for os begge."

Jørgen svarede ikke, men saa mørkt hen for sig.

En Vogn rullede ind i Gaarden. De hørte den klingende Lyd af Hestens Tramp paa Stenbroen.

Jørgen gif ud for at se, hvem det var. Malvina lod ind gennem Stuerne, ud i Kjøkkenet, hvor hun var somt løstede en Fleg af Trækgardinet.

"Præsten!"
Hvad mon han dog vilde? Var der stet noget ude i Sorietershusens, eller var det hende, det gjaldt?

Præsten blev siddende paa Vognen. Han hilste venligt, da Jørgen kom. "Jeg vilde tale med Deres Fader. Men han er maatte taget hjem?"

"Ja, han gif for en god Time siden."

"Naa, saa drejer jeg ind i Dalgaard den paa Hjemvejen. Jeg kan nok naa det endnu i Aften." Præsten lod Vinene glide over de store Grusdyngter og de sorte Murelevninger, der stod tilbage efter Branden.

Bliffet gled fra Ruinerne hen til Jørgen.

"Jden har været meget graadig ude hos Dem."

"Ja. Hele Gaarden stod i et Nu omspændt af Flammerne, saa det var med Rød, vi fik Stuehuset reddet."

"Har De nogen Mening om, hvorefter Jden er kommen?"

"Den tom op i den Bygning, hvor Bryggeret var. Der var bleven fyret til hemmod Aften, nogle Timer før Jden brød ud. Bryggerstørfstenen havde en Keve og turde vist ikke have været brugt, før den var bleven iforbandt."

"Deres Fader lod ikke til at vide Bøkket derom?"

Jørgen skiftede Farve.

"Fader ved det lige saa godt som jeg."

"Der var en haard Klang i Stemmen. Præsten lagde Mærke dertil og gav Samtalen en anden Retning.

"Jeg kunde ønske at hilse paa Malvina," sagde han. "Jeg kommer fra hendes Vedstøder, den gamle Kone derude i Sorietershusens."

Malvina maatte ud.

Hun var bleg, men blev blodrød, da Præsten rakte Haanden frem imod hende. Lovende traadte hun nærmere, men Præsten havde ikke talt mange Ord, før hun vandt lidt af den barnlige Frestelighed tilbage, som Præsten i Konfirmandtimerne var kommen til at holde af.

"Jeg har et Vrinde til dig, Malvina," sagde Præsten. "Vi har Brug for en ung Pige oppe i Præstegaarden. Ikke som almindelig Tjende. Hun skal gaa min Husfru til Haande ved Høfets Gerning. Har du lyst til at modtage denne Plads — hvis din Husbond tillader dig at flytte?"

Malvina og Jørgen vekslede et hurtigt Blik. De havde begge en Følelse af, at Præsten ved sit Tilbud vilde tage Malvina i Beskyttelse.

Præsten læste i den unge Piges Vjne en varm Tak, og Jørgen havde ingen Indvendinger at gøre.

Straks efter tørte Præsten. Da han foingede hen ad Vejen, vendte han sig om og saa et Glimt af Jørgen og Malvina, der stod ude ved Gaalen og holdt hinanden i Hænderne.

IV.

Jens Emanuel havde foretaget sin sædvanlige Aftenrunde gennem Gaardens Udbygninger, da Præsten kørte ind i Dalgaard.

Lidt overtasket saa han paa Præsten, da denne steg af Vognen og bat om at matte tale med ham i Entrum. Uden at spørge fulgte han Præsten ind i Dagligstuen, hvor han hørte en Pige at tænde Lampen. De tog Plads paa hver sin Side af Bordet. Da de var bleven ene, begyndte Præsten:

"Jeg har tænkt paa at tage den unge Pige, Malvina, som vi talte om i Eftermiddag, i mit Hus . . ."

"Hun tjener hos min Sø. Ham maa Præsten henvende sig til."

"Deres søn og jeg er enige. Gaa her intet imod, at hun forlader sin Tjeneste straks."

Gaardmandens Overtalelse steg.

"Men jeg vilde tale med Dem først," vedblev Præsten. "Den unge Piges Sindro og Sindslagde afhænger for en Del af dem. Min Anmodning til Dem er, at De ikke til nogen vil omtale eller udbrede Deres Anfrage imod hende, samt at De slaar Rygtet ned, hvis det alt stude være spjdet ud."

Jens Emanuel havde et Svar paa Leven, men Præsten tom ham i Fortøbet.

"De vil spørge mig, hvad den Sag egentlig vedkommer mig?"

"Kanskje jeg kunde have Marsag det til."

"Jeg skal ikke forholde Dem Svaret. Efter mit Kendskab til den unge Piges Karakter er det min Overbevisning, at hun er uforsigtig i Brandstiftelsen. Desuden sagde Deres Sø . . ."

"Hvad sagde min Sø?"

"At Jden var optonnen i Bryggeret, hvor Størfstenen nok ikke havde været i forfarlig Stand."

"Min Sø kan for mig mene, hvad han vil. Jeg har nu min Tro, Hr. Pastor."

Præsten saa paa den mørke Mand, der sad stærkt og stot og selbevidst over for ham. Den underste Del af hans Ansigt var lidt i Skygge. Sampehlet faldt paa de bukkede Bryn og den gule Pandehud.

"Der er sagt mig, tog Præsten til Orde igen, at Deres Sø og den unge Pige er Kærestefolk. Er dette sandt?"

"Den, der har sagt det, maa vel have vidst Bøkket," svarede Gaardmanden tori. "Jørgen spør mig ikke til Raads i de Dole."

"Men han vil dog nappe handle med Deres Bille. Er det Alvor mellem ham og Pigen, da burde De ikke sætte Dem derimod."

"Maa jeg spørge Præsten, med hvad Ret De blander Dem i den Ting?"

Jens Emanuel hørte sig lidt fremmed, og Præsten skintede en opblusende Harmie i de mørke Vjne, der rettede sig paa ham.

"Min Ret ligger i mit Onste om at raade godt for Dem og andre. Deres Slægt har en gammel Uret at gøre. Heldt kan den ikke gøres god, thi gjort Gerning slaar ikke til at andre, og et Menneſteliv kan ikke leves om. Men det staar i Deres Magt at milbne, hvad Deres Forsædere har forbrudt."

"Jeg forstaa Dem ikke, Hr. Pastor."

"De vil forstaa mig, naar De har hørt det Skriftemaal, der for nogle Timer siden er bleven mig betroet."

"Af hvem?"

"Af den gamle Kone ude i Sorietershuset."

"Jeg ved ikke, at jeg eller nogen af mine har noget med Mette Tamburs at stasse."

Præsten tav lidt og saa prøvende paa Gaardmanden.

"Ved De intet om, at der en Gang skal have været et Kærlighedsforhold mellem Deres Fader og den gamle Kone ude i Sorietershusene?"

Det gav et Sæt i Jens Emanuel.

"Nej," svarede han.

"Malvines Moder var Frukten af dette Forhold. Den unge Pige er allfaa i Slægt med Dem."

"Er Præsten vis paa, at det hænger faaadan sammen, som den gamle berude fortæller?"

"De mener, at hun kan have løjet for mig?"

"Man har hørt faaadan før," sagde Gaardmanden og stlede til Præsten.

"Om hendes Fortællings Sandhedsbrud har jeg ingen Grund til at tvivle. Saaledes som jeg hørte den af hendes Mund, taler Uegnen ikke. Et Menneſte digter ikke sin Historie op paa den Maade . . ."

Præsten fortsatte:

"Deres Fader havde lovet Mette Ugetstak, og han var tit Sinds at holde sit Ord. Men Deres Vedstøfader satte sig derimod. Og da han ikke kunde faa sin Magt med Sønnen, begit han en grim Streg: han lod sig,

at han var bestjaalen og magede det faaadan, at Vengene fandtes i Pogens Gemmer. Mette blev straffet, og Deres Fader maatte brude med hende. Han havde vel en Anelse om, hvordan det i Birteligheden forholdt sig med Dveriet, men han var for vøgt til for Alvor at sætte sig op imod Faderens Bille."

Jens Emanuel sad tav. Den myndige, selbevidste Mine, hvormed han ligesom havde søgt at afvise Præstens Indblanden i hans Forhold, var veget fra hans Ansigt. Det var, ligesom han var bleven en Kende mindre.

Om alt dette havde han intet vidst. Han havde vel fundom under Indtrykket af Faderens mørkerødde Væsen tænkt sig, at der fanke var noget, den gamle Mand gif og bar paa. Men Faderen havde været tav, og han havde aldrig spurgt ham.

Han hufkede, at Mette Tamburs en Gang, medens Faderen levede, havde været i Gaarden. Hun havde siddet i den gamle Stue, og de to havde talt i Entrum sammen. Hvad de talte om, fik ingen at vide. Men da Jens Emanuel senere tom ind i Stuen, havde Faderen trøstet med at ordne Pengesedlerne i sit Chafotstak.

Var Mette Tamburs hin Dag kommen til Dalgaard for at træde Oprensning for den Uret, der for mange Var siden var tilføjet hende? Vilde hun renses for Tjæmæret, der var bleven klæbet paa hende? Hun blev det ikke. Jens Emanuel maatte antage, at Faderen havde søgt at klare for sig med Venge.

Jens Emanuel saa med et Faderen saa tydelig for sig. Saa ham trise om i sin halvmarke Stue, angst for Mærket, for Enfømheten, i hundesløl Uro. Der gif det Sagn, at det havde haft sig paa samme Maade med hans Vedstøfader, og at det var noget, der laa til Mændene af Slægten, efterhaanden som de blev gamle.

Om det Sagn havde noget paa sig? Jens Emanuel saa sig selv som en hundesløl, mørkerød Gamlings, og Angsten for Alderdommen tog paa at risle gennem hans stærke Legeme.

Ja nej, det var dog vist ikke det. Hvem vidste, hvad Faderen og Vedstøfaderen havde gaaet og gæmt paa foruden det, der nu var kommen op? Det var nok alt det onde, en gjorde, der siden hen tog ens Fred og firtede paa en, truende og anklagende, fra alle mørke Kroe . . .

Jens Emanuel mødte Præstens spørgende Blik.

"Lad det blive altsammen, som De vil det, Hr. Pastor. Naar De har faa gode Tanker om Malvina, kan jeg vel være tjent med hende som Søntetone, om Jørgen da slaar det sit Ord. Jeg vil ikke seje ondt til den Uret, vor Slægt har øvet."

Præsten rejste sig og gif hen og greb hans Haand.

"Tat," sagde han. "Den Glæde, De derved bereder i tre Menneſters Sind, vil både lidt paa Fortidens Synder. Og dette maa være Dem en god Løn for Deres Gerning."

Da Præsten kørte hjem i den sommerlige Nat, havde han en egen glad Følelse kom den, der har øvet at hjælpe til at tænde Uds et formælet Sind og at bane Vej for ung og frist Menneſtelystke.

Menneſtets Tale.

A. Bobjerg.

Hvorpaa kendes Menneſtet? Hvor har vi Manden, som han er? Et gammelt Vers lyder saaledes:

En Drosfel kendes paa sin Sang,
og Histen paa sin Hale,
en Skofte paa sin Lyd og Klang,
og Manden paa sin Tale.

Dette er sandt. Menneſtet kendes paa sin Tale, paa de Ord, der Dagen og Livet igennem udgaar af dets Mund.

Thi „af Hjertets Overfloighed taler Munden", og „et godt Menneſte fremstår gode Ting af den gode Stat,

WHEN WATKINS WAGON

kommer, vil Du have den frempræparerede med Watkins' Remedies og Indholdningsapparatet, alt gaar samlet til over \$5.000. Dirigeal Laboratory, New York, og mltres. For Du taber. Herfor Dig med

Watkins' Standard Remedies, saa at Du har et Feltarbejdsredskab. Dit tids „Anslage" og Regnskab giver Dig Raad for alle Sygdomme. For The J. N. Watkins Manufacturing Co., 67 Western Street, New York, N.Y.

men et ondt Menneſte fremfører ondt Ting af den onde Stat."
Vel er der andet end netop vore Ord, hvorpaa vi Menneſter bliver kendte. Der er f. Eks. vore Gerninger — hele vor Færd i Livet. Men i Reglen tager det længere Tid at lære et Menneſte at kende gennem dets Gerninger end gennem dets Ord, saa det er fuldt ud i sin Orden at nævne Ordet som Kendetegn.

Det maa dog ikke glemmes, at det ingentunde er alle Ord, hvorpaa Menneſtet — Hjertet, det indre aandelige nettet kendes. Den, der hylter, kendes ikke paa sine Ord. Han prøver paa gennem sin Tale at pnyte sig med laante Hjer og gif sig et tilfynende sønere Udseende, end Birtelig Liv — svarer til. Han kan til en Tid sluffe og bedrage; men efterhaanden vil han dog selv afløse sig som den, han er: den „falske Grad", der synes søn udvortes, men indvortes er fuld af „Dødnige" og al Urenhed.

Modfat Hylteren er den, der i Vrede, Hidsigthed eller Overlelse falder for Fristelsen til at tale ondt Ord. Saaomne ondt Ord viser ikke altid det virkelige Billede af Menneſtet, om end de viser et Billede af noget, der bor i Menneſtet. Men dommer vi et Menneſte efter de Ord, der lyder under de nævnte Forhold, da tager vi let fejl, og vi lærer da først efterhaanden, at et faaadt Menneſte kan være bedre, end det straks saa ud til.

Trods disse Undtagelser bliver det saa alligevel en evig Sandhed, at Menneſtet kendes paa sin Tale; men det er det stadige daglige Ord, der er udpryget til Stads, eller det, der tales i Overlelse. Det er Ordet, som svarer til det indre Liv — det er det, der er Kendetækket.

Den, der i sit daglige Liv, i sin Omgang med Vægeſalle og Børn, Færelse, Søstende og Husfæller, bruger saa og talpragtige Ord og Mækt — han eller hun er raa og talpragtig. Men den Mand eller Kvinde, Barn eller voksen, der søger det sande, det milde Ord, i sin Mund, aabenbarer derved den tilsvarende Stat i det skjulte.

Hat og Bjan i et Menneſtes Mund siver Karakteren som spjattet, og om ikke ondt, saa dog lille og værbilos, uden Sans for, hvad der giver et Menneſteliv Indhold og Rigdom. Tant og Siv er tun et Vrangbillede af den sande Veg og Munterhed, der springer ud af frist og fridig Livslagde og et godt Humør.

En faaadan Livslagde er saare stor at stue baade hos unge og gamle, og den er i Vagt og venlig Forsjaelle med det alvorlige, kærlige og sande i Menneſtet, lige saa vist som Hat og Raabed er Tvillingstret.

Men paa disse forskellige Ord kendes Menneſtet, ligesom Træet kendes paa sin Frugt. Gennem Talen afmaaler vi Menneſter os selv, ligagtig som vi er. Hvad derfor, om vi stræbte at leve saaledes og tale saaledes, at vore Billede blev sønne og tiltalende? Saaledes vil vi gerne have vore Fotografier til at være. Men Billederne af vore udbøllige Sjæle har mere at betyde. Ikke sandt?

Vor Tale er imidlertid endnu mere end Kendetegn paa, hvoreledes vi er. Den Raaber og danner os ogsaa til, hvad vi efterhaanden bliver. „Af dine Ord skal du kendes rejsfærdig, og af dine Ord skal du kendes glemmes". Som sagt kendes det af dine Ord, naar du lærdes ret, naar dit Livs Indhold og Væsen er af Gud og derfor af den Art, der fuldt udviklet en Gang vil vise sig at være den fuldkomne Retfærdighed.

Men Fremgangen, Bæksten opad imod dette store Maal, finder en Støtte i ethvert i Sandhed godt Ord, som udgaar af dets Mund; thi et faaadt Ord er en levende Kraft i dig selv; det bliver en levende Sten i dit Livs Bygning, og

„Sten paa Sten saa rejstes Muren, er den nok saa høj og lang."

Og naar du fordommes af dine ondt Ord, da ser denne Domsafdelse i samme Ljeblikt, som dens Marsag — det ondt Ord — er ubalt; thi ogsaa det er en virkelig Kraft. Ja, hvor de ondt Ord lyder, der er ødelæggende, sjæleførdarbede Kræfter i Arbejde i Menneſtelivet, og de brynder ned, hvad de gode bygger op. De er som Trodrene i de gamle Sagn og Sange. I Natens Malm og Mærke brød de ned af Kirtemurene, hvad Menneſtene byggede op ved Dagens Uds og Sø-

men et ondt Menneſte fremfører ondt Ting af den onde Stat."

Vel er der andet end netop vore Ord, hvorpaa vi Menneſter bliver kendte. Der er f. Eks. vore Gerninger — hele vor Færd i Livet. Men i Reglen tager det længere Tid at lære et Menneſte at kende gennem dets Gerninger end gennem dets Ord, saa det er fuldt ud i sin Orden at nævne Ordet som Kendetegn.

Det maa dog ikke glemmes, at det ingentunde er alle Ord, hvorpaa Menneſtet — Hjertet, det indre aandelige nettet kendes. Den, der hylter, kendes ikke paa sine Ord. Han prøver paa gennem sin Tale at pnyte sig med laante Hjer og gif sig et tilfynende sønere Udseende, end Birtelig Liv — svarer til. Han kan til en Tid sluffe og bedrage; men efterhaanden vil han dog selv afløse sig som den, han er: den „falske Grad", der synes søn udvortes, men indvortes er fuld af „Døbnige" og al Urenhed.

Modfat Hylteren er den, der i Vrede, Hidsigthed eller Overlelse falder for Fristelsen til at tale ondt Ord. Saaomne ondt Ord viser ikke altid det virkelige Billede af Menneſtet, om end de viser et Billede af noget, der bor i Menneſtet. Men dommer vi et Menneſte efter de Ord, der lyder under de nævnte Forhold, da tager vi let fejl, og vi lærer da først efterhaanden, at et faaadt Menneſte kan være bedre, end det straks saa ud til.

Trods disse Undtagelser bliver det saa alligevel en evig Sandhed, at Menneſtet kendes paa sin Tale; men det er det stadige daglige Ord, der er udpryget til Stads, eller det, der tales i Overlelse. Det er Ordet, som svarer til det indre Liv — det er det, der er Kendetækket.

Den, der i sit daglige Liv, i sin Omgang med Vægeſalle og Børn, Færelse, Søstende og Husfæller, bruger saa og talpragtige Ord og Mækt — han eller hun er raa og talpragtig. Men den Mand eller Kvinde, Barn eller voksen, der søger det sande, det milde Ord, i sin Mund, aabenbarer derved den tilsvarende Stat i det skjulte.

Hat og Bjan i et Menneſtes Mund siver Karakteren som spjattet, og om ikke ondt, saa dog lille og værbilos, uden Sans for, hvad der giver et Menneſteliv Indhold og Rigdom. Tant og Siv er tun et Vrangbillede af den sande Veg og Munterhed, der springer ud af frist og fridig Livslagde og et godt Humør.

En faaadan Livslagde er saare stor at stue baade hos unge og gamle, og den er i Vagt og venlig Forsjaelle med det alvorlige, kærlige og sande i Menneſtet, lige saa vist som Hat og Raabed er Tvillingstret.

Men paa disse forskellige Ord kendes Menneſtet, ligesom Træet kendes paa sin Frugt. Gennem Talen afmaaler vi Menneſter os selv, ligagtig som vi er. Hvad derfor, om vi stræbte at leve saaledes og tale saaledes, at vore Billede blev sønne og tiltalende? Saaledes vil vi gerne have vore Fotografier til at være. Men Billederne af vore udbøllige Sjæle har mere at betyde. Ikke sandt?

Vor Tale er imidlertid endnu mere end Kendetegn paa, hvoreledes vi er. Den Raaber og danner os ogsaa til, hvad vi efterhaanden bliver. „Af dine Ord skal du kendes rejsfærdig, og af dine Ord skal du kendes glemmes". Som sagt kendes det af dine Ord, naar du lærdes ret, naar dit Livs Indhold og Væsen er af Gud og derfor af den Art, der fuldt udviklet en Gang vil vise sig at være den fuldkomne Retfærdighed.

Men Fremgangen, Bæksten opad imod dette store Maal, finder en Støtte i ethvert i Sandhed godt Ord, som udgaar af dets Mund; thi et faaadt Ord er en levende Kraft i dig selv; det bliver en levende Sten i dit Livs Bygning, og

„Sten paa Sten saa rejstes Muren, er den nok saa høj og lang."

Og naar du fordommes af dine ondt Ord, da ser denne Domsafdelse i samme Ljeblikt, som dens Marsag — det ondt Ord — er ubalt; thi ogsaa det er en virkelig Kraft. Ja, hvor de ondt Ord lyder, der er ødelæggende, sjæleførdarbede Kræfter i Arbejde i Menneſtelivet, og de brynder ned, hvad de gode bygger op. De er som Trodrene i de gamle Sagn og Sange. I Natens Malm og Mærke brød de ned af Kirtemurene, hvad Menneſtene byggede op ved Dagens Uds og Sø-

Raaber om Hjælp.

Noget overalt, men det bliver mindre med hver Dag.

Nverne raaber om Hjælp. Det er ikke et Organ i hele Legemet, som er saa fint konstrueret. Alle et saa vigtigt for Helbredet. Nverne filtrer Blodet.

Naar de ikke gør det, bliver Blodet urent og forgiftet. Det kan ikke være nogen Sundhed, hvor det er forgiftet Blod. Angriemmer er et af de første Tegnt paa Nverorden.

Det er Nverens Naab om Hjælp. Lyd det. Doan's Kidney Pills er det, der mangler. De er netop, hvad overarbejdede Nverer trænger. De styrker og vækker nyt Liv i Nverne; hjælper dem at gøre sit Arbejde. De vil altid helbrede ethvert Tilfælde af Nver-Esgadomme.

Dr. J. G. Doan's, No. 714 Detroit Street, Wagonville, N.J., siger: Min Aag interede ved den mindre Anfrangelse, og hvis jeg fik forfølelse, forplantede den sig til Nverne. En Kation kunde jeg ikke finde en betænkelig Høiindlyd, og om Nverne var jeg træt og hvileløs. Et forføleligt Uder brugte jeg Midler, der var mig anbefalet, samt lagte Vægeſalle; men i g blev ikke bedre. Da jeg saa Doan's Kidney Pills saa ud at være anbefalet af folk herhjemme, vidste jeg, at det maatte være et mere end almindeligt Middel, saa jeg købte mig en Kasse i Webb's Apothek og brugte det. Efter nogle faa Ugenes Bemøttelse fik jeg Vindring, og blev derved helbredet.

Gu fri Præve af denne fortrinlige Nver-Medicin, der helbreder Mr. Doan's vil paa for